

2 – DE VONDST

Ik word op een ongelukkige manier en veel te vroeg gewekt door Mik. Dit keer komt hij op mij afgehold, op dezelfde groteske manier, terwijl hij mijn naam uitroept. Zou die gozer ook weleens normaal lopen?

“Wat is er? En hoe wist je dat ik hier was?” snauw ik hem toe. Ik ben niet op mijn best als ik weinig slaap heb gehad.

“Miriana heeft een kistje gevonden!” Hij negeert de tweede vraag.

“Fijn voor haar, maar wat heb ik ermee te maken?” Wat is die Mik toch een lastig figuur, soms.

“Ze krijgen het niet open, het zit heel erg ingewikkeld in elkaar. Ze hebben naar jou gevraagd, omdat je zo handig bent met raadsels.”

Ik wrijf de slaap uit mijn ogen en ga rechtop zitten.

“Hé, scheer je weg,” hoor ik een barse stem achter me zeggen. Ik kijk om en daar komt de boer aangelopen. Hij heeft een hooivork in zijn handen. Het geschreeuw van Mik heeft hem op mijn aanwezigheid geattendeerd.

“Zoek maar ergens anders een slaappleats!” Hij komt op me af met de hooivork voor zich uit, mijn richting op prikkend. Ik laat het me geen twee keer zeggen, spring de mijt af en hol richting het hek. Wanneer ik op openbaar terrein ben, vertraag ik mijn pas. De boze boer blijft scheldend precies aan de rand van zijn terrein staan. Ik kijk even om en loop met Mik mee naar Miriana toe. Kennelijk kan hij ook gewoon lopen, want hij loopt een beetje stilletjes naast me mee.

“Wat denk je dat het is?” zegt hij onverwacht.

“Hoe moet ik dat nu weten?” antwoord ik, een beetje geïrriteerd door zoveel onwetendheid. “Het is een kistje, zoals je al zei, en er zal best wat inzitten. Misschien zelfs iets kostbaars.”

“Zou je denken? Straks zit er een gevaarlijke toverspreuk in.”

“Zo gevaarlijk was-ie niet als ze hem in een kistje hebben gestopt. Daarnaast geloof ik niet in toverspreuken.”

Mik krijgt het steeds weer voor elkaar om mij te irriteren. Ik adem diep in en probeer de irritaties van me af te laten glijden. Per slot van rekening kan de jongen er ook niets aan doen. Ik snap het wel. Zijn vader is vuilnis, altijd dronken en zeer agressief. Zijn moeder zal hem niet helpen; haar is het er alleen om te doen dat de burens het niet merken wat er bij hen allemaal gebeurt. Tevergeefs, kan ik wel zeggen.

“We zullen wel zien wat erin zit, we moeten het eerst open zien te krijgen,” zeg ik nu wat rustiger tegen hem. “Voor toverspreuken in een doosje hoeft je niet bang te zijn, dat lijkt me niet logisch.”

Mik wordt nu wat rustiger en kijkt me even schuin aan.

Wanneer we bij Miriana aankomen, zien we een volksoploop. Er staat een grote groep mensen in een kring, met in het middelpunt het onderwerp van hun onverdeelde belangstelling. De mensen gaan aan de kant zodra ze zien dat ik eraan kom. Een nieuwe ervaring voor mij. Dan zie ik dat het genoemde kistje in het midden staat, met Miriana er vlakbij. Het kistje ziet er heel apart uit. Het is een kubus van ongeveer vijftig centimeter lengte per zijde. Per kant is hij onderverdeeld in verschillende hoekige vlakken, van goud tot donkerbruine kleur.

Ik hurk erbij neer en pak het kistje op. Het is verbazend zwaar; het lijkt wel of er een stuk rots in zit. Ik schud het, maar er komt geen geluid uit. Ik betast de zijkanten. De vlakken kan ik ook voelen. Op eens merk ik dat ik een vlak naar binnen kan drukken. Het blijft in ingedrukte toestand, op ongeveer een centimeter diepte, staan. Dan druk ik op een ander vlak in. Het eerste vlak komt weer terug, gevolgd door het tweede vlak. Na even proberen blijkt dat ik alleen het eerste vlak kan indrukken. Ik rommel wat verder met het kistje en vergeet helemaal dat iedereen zwijgend toe staat te kijken. Dan kom ik erachter dat er op alle zijkanten een aantal dezelfde vormen voorkomen. Ik druk nu dezelfde vorm in aan de tegenovergestelde kant als de eerste vorm die ik ingedrukt heb. Nu blijven ze beide ingedrukt staan. Ik vervolg met alle kanten, en wanneer ik zes keer dezelfde vorm heb ingedrukt, komt er aan elke zijde een gelijke vorm naar buiten. Ik bekijk het kistje aan alle kanten, maar verder lijkt er helemaal niets te gebeuren. Dan begin ik de uitgestoken vormen weer in dezelfde volgorde in te drukken als ze naar buiten kwamen. Dat is wel iets wat het uiterste van mijn geheugen vergt.

Dat blijkt de truc te zijn. De kubus valt in onderdelen uit elkaar. Er blijkt een grijze stenen driehoek in te zitten. Het is ongeveer vijf centimeter dik en de zijdes ongeveer dertig centimeter lang. Twee zijden zijn glad en mooi afgewerkt, maar de derde is ruw, scherp en rafelig. Het lijkt erop dat het afgebroken is van een groter rechthoekig tablet. Op beide zijden staat een geschrift wat ik niet kan lezen. Ik bekijk het aan alle kanten, maar kan er geen kaas van maken. Iemand steekt zijn hand uit en ik geef het aan hem. Het stuk steen gaat de groep rond. Iedereen bekijkt het van alle kanten, maar niemand heeft enig idee wat het is.

"Je moet het naar Jurin brengen," roept iemand. Jurin is een geleerde die in de stad woont.

"Dat moet haar vader beslissen!" roept weer iemand anders. Met haar vader bedoelt hij de vader van Miriana, Miran, het dorpshef en de lokale rechter. Het lijkt me een goed idee om het aan hem te vragen wat er mee moet gebeuren. Ik kijk Miriana aan, waarop ze duidelijk knikt en opstaat. Ik kijk naar de stukken van het kistje. Het is helemaal in de delen uiteengevallen, en ik vraag me af of het nog mogelijk is om het weer in elkaar te zetten. Maar goed, dat is een probleem voor een andere keer. Inmiddels heeft Miriana het voorwerp aangepakt en loopt ze richting het huis van haar vader. Ik besluit in een opwelling om met haar mee te lopen. Miriana zegt niets en loopt in gedachten naast me.

Het huis van haar vader doemt op. Het is groot en donker. De grootte maakt duidelijk dat hij de rijkste inwoner van het dorp is, maar waarom het nou zo donker moet zijn, is mij een raadsel. Voordat we aan kunnen kloppen, doet hij de deur al open. Hoog torent hij boven ons uit. Behalve rechter en dorpshef is hij ook een vaardig strijder die menige veldslag met AlSandor heeft meegemaakt.

"Jij hebt het open gekregen?" vraagt hij aan mij. Hoor ik warempel enige bewondering in zijn stem? Dat is normaliter wel anders. Volgens mij heeft hij niets dan minachting voor zo'n klaploper als ik.

"U wist van het bestaan van het kistje?" Hij knikt.

"Ik ben degene geweest die het voorstelde om het jou te laten openmaken."

Ik geloof mijn oren niet. Zei hij dat nou werkelijk? Ik voel mijn wangen weer een heel klein beetje gaan gloeien, maar houd mijn gezicht zo goed en kwaad als het gaat in de plooi. Ik ben verbaasd. Deze man had echt niets meer dan minachting voor mij. Ik durf Miriana niet aan te kijken.

"Ze stellen voor om dit stuk naar Jurin te brengen in de stad, meeneer. Dat lijkt mij een goed idee," probeer ik bedeesd.

Hij bromt wat, maar knikt dan goedkeurend.

"Dan moet Miriana zeker mee?"

Ik kijk haar even aan. Ze lijkt verheugd.

"Ik wil graag weer eens naar de stad." Ze staat bijna te springen van opwinding.

"Dat is anders wel een heel eind lopen. Weet je het zeker?" Hij kijkt erg bedenkelijk.

"Misschien kunnen we meerijden met Ronoun?" probeer ik voorzichtig. "Hij moest naar de stad toe, heb ik begrepen."

"Zijn wagen is toch kapot?" vraagt Miran verbaasd. Hoe weet hij dat